

Υπερεθνική τρομοκρατία

ΤΑΚΗΣ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ο νέος αντιτρομοκρατικός πόλεμος που ξεκίνησε η Υπερεθνική Ελίτ (Υ/Ε) —βασικά οι ελίτ των χωρών της Ομάδας των 7 που διαχειρίζεται τη Νέα Διεθνή Τάξη (ΝΔΤ) της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης— δεν αποτελεί παρά τη συνέχεια του «μακρού πόλεμου» που ανακοινώθηκε οκτώ περίπου χρόνια πριν από το Αμερικανικό Πεντάγωνο. Από τότε μας είχαν προειδοποιήσει ότι ο πόλεμος αυτός δεν θα έχει χώρο-χρονικούς περιορισμούς (μιλούσαν για σύγκρουση σε δεκάδες χώρες και για δεκαετίες που θα γινόταν συγχρόνως σε πολλά μέτωπα), σε ένα αγώνα ζωής και θανάτου, χρηματοδοτούμενο με 513 δις. δολ., παρόμοιο με αυτόν κατά του φασισμού και του κομμουνισμού. Ο στόχος, και τότε, ήταν η ματαίωση της προσπάθειας επιβολής μιας... παγκόσμιας εξτρεμιστικής Ισλαμικής αυτοκρατορίας —τώρα την ονομάζουν «χαλιφάτο»!

Όμως ποια είναι αυτή η τρομοκρατία εναντίον της οποίας έχει συστρατευθεί ολόκληρη η Υ/Ε; Όπως είναι γνωστό, η έννοια της σύγχρονης τρομοκρατίας έλκει την καταγωγή της από την Γαλλική επανάσταση, όπου η μόνη τρομοκρατία ήταν η κρατική τρομοκρατία. Αυτό έχει σημασία να τονιστεί ιδιαίτερα σήμερα γιατί, στην εποχή της παγκοσμιοποίησης, η τρομοκρατία ορίζεται με όρους μεθόδων και τακτικής, ιδιαίτερα με βάση το κριτήριο εάν στοχεύει πολίτες, αντί να ορίζεται με βάση τα κίνητρα και τους στόχους των φορέων και των υποκινήτων της. Έτσι, ιστορικά απελευθερωτικά κινήματα, όπως το Νοτιοαφρικανικό ANC και το Αλγερινό FLN που κτυπούσαν και πολίτες, θα χαρακτηριζόντουσαν σήμερα ως «τρομοκρατικά». Γι αυτό και σύγχρονα απελευθερωτικά κινήματα, σαν αυτό των Παλαιστινίων, χαρακτηρίζονται στην ΝΔΤ τρομοκρατικά και μάλιστα από τον μεγαλύτερο φορέα κρατικής τρομοκρατίας, το Σιωνιστικό Ισραήλ. Αντίστοιχα βέβαια ορίζονται και από την μεγαλύτερη διακρατική τρομοκρατική δύναμη στην Ιστορία, την Υ/Ε, που έχει οδηγήσει στην καταστροφή πολλά εκατομμύρια ανθρώπους σε όλο τον κόσμο, είτε με την οικονομική βία που εξασκεί, είτε με τη φυσική βία.

Για να αποφευχθούν, επομένως, οι (κάποτε εσκεμμένες) συγχύσεις για την έννοια της τρομοκρατίας, θα έπρεπε να ξεκινήσουμε με έναν ορισμό που λαμβάνει υπόψιν τα κρίσιμα στοιχεία που ανέφερα παραπάνω. Ένας παρόμοιος χρήσιμος ορισμός της τρομοκρατίας είναι αυτός που πρότεινε ο γνωστός πολιτειολόγος καθηγητής στο Πανεπιστήμιο της Χαβάης Johan Galtung, ο οποίος, ξεκινώντας με τον κλασικό ορισμό του πολέμου του Clausewitz ως την «συνέχιση της πολιτικής με άλλα μέσα», ορίζει αντίστοιχα την τρομοκρατία ως τη «συνέχιση της βίας με άλλα μέσα». Ο ορισμός αυτός είναι ιδιαίτερος χρήσιμος επειδή λαμβάνει ρητά υπόψιν το γεγονός ότι η βία για πολιτικούς σκοπούς, είτε προέρχεται «από πάνω», από ένα κοινωνικο-οικονομικό σύστημα και τις ελίτ που το εκφράζουν, είτε από αντιτιθέμενες δυνάμεις «από τα κάτω», αποτελεί πάντοτε έναν κύκλο και είναι ακατανόητη αν δεν ιδωθεί σαν ένας τέτοιος κύκλος. Με βάση αυτόν τον ορισμό, η «τρομοκρατία» που ξεκινά «από κάτω» είναι πάντα σύμπτωμα και όχι αιτία της πολιτικής βίας και, επομένως, δεν θα έπρεπε να ονομάζεται καν τρομοκρατία, αλλά «λαϊκή αντιβία», όπως ήταν πάντοτε τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα στο παρελθόν, και το Παλαιστινιακό σήμερα.

Όμως, στη ΝΔΤ, ακόμη και η έννοια της λαϊκής αντιβίας έχει νοθευτεί από την Υ/Ε, όπως άλλωστε και αυτή της επανάστασης («βελούδινες» κ.λπ.). Ακόμη, δηλαδή, και τα λαϊκά στρώματα που

καταφεύγουν σήμερα στην πολιτική βία, ιδιαίτερα στις Αραβικές χώρες, αλλά τώρα και στην Ουκρανία με τους ψευτο-επαναστάτες της Μαϊντάν, ενεργούν κατά κανόνα ως έμμεσα όργανα της Υ/Ε και των ελεγχόμενων από αυτήν κρατών, έστω και εάν μόνο οι ηγεσίες τους παίζουν συνειδητά παρόμοιο ρόλο, ενώ τα περισσότερα μέλη μπορεί να μην έχουν ιδέα για τον πραγματικό ρόλο τους. Με αυτήν την έννοια, οργανώσεις όπως η ISIS, η Αλ Νούσρα κ.λπ., δεν αποτελούν παρά άμεσα ή έμμεσα όργανα κρατικής τρομοκρατίας, η οποία βέβαια στην εποχή μας δεν μπορούσε παρά να πάρει υπερεθνική διάσταση.

Με άλλα λόγια, η κρατική τρομοκρατία στην ΝΔΤ της παγκοσμιοποίησης παίρνει την μορφή μιας ελεγχόμενης υπερεθνικής τρομοκρατίας, δηλαδή μιας τρομοκρατίας που ελέγχεται από την Υ/Ε και τα ελεγχόμενα από αυτήν κράτη. Η υπερεθνική αυτή τρομοκρατία έχει βασικό στόχο τα κράτη που δεν έχουν ενσωματωθεί στη ΝΔΤ, είτε γιατί στηρίζονται σε απελευθερωτικά κινήματα (π.χ. τα Μπααθικά καθεστώτα σε Ιράκ και Συρία, η Jamahiriya στην Λιβύη, το Κουβανέζικο καθεστώς κ.λπ.), είτε γιατί στηρίζονται σε λαούς που έχουν ακόμη νωπή τη μνήμη της αυτοδιάθεσης και αγωνίζονται να διατηρήσουν την εθνική κυριαρχία τους (Ρωσία).

Έτσι, εύκολα μπορεί να δειχθεί ότι πολλοί από τους σημερινούς σφαγείς της ISIS, της Αλ Νούσρα κ.λπ., το 2011, έκαναν ακριβώς τις ίδιες και χειρότερες σφαγές στην Λιβύη, παίζοντας το ρόλο του πεζικού του NATO, που κατέστρεφε την υποδομή της χώρας με την αεροπορία του, μέχρι που, υπό τα χειροκροτήματα της «φεμινίστριας» Κλίντον, λιντσάραν τον Καντάφι. Πολλοί από τους τζιχαντιστές αυτούς μόλις τελείωσαν τη «δουλειά» εκεί, μετακόμισαν στη Συρία, όπου συνέχισαν το ίδιο έργο για την καταστροφή του εθνικοαπελευθερωτικού κινήματος στη χώρα, και την αντικατάστασή του με κάποιο θεοκρατικό χαλιφάτο. Αυτό τουλάχιστον πίστευαν οι αφελείς οπαδοί των οργανώσεων αυτών που δεν είχαν συνήθως ιδέα για τον πραγματικό ρόλο που έπαιζαν οι ηγεσίες τους, σαν έμμεσα όργανα της εγκληματικής Υ/Ε και των εξίσου εγκληματικών καθεστώτων που ελέγχει στην περιοχή, π.χ. Σαουδική Αραβία και Κατάρ, τα οποία διέπρεψαν στην οργάνωση εγκλημάτων κατά των λαών της Λιβύης και της Συρίας.

Τέλος, όταν οι οργανώσεις αυτές άρχισαν να κτυπούν τα άμεσα όργανα της Υ/Ε που τα προόριζε να διαδεχτούν τον Ασάντ, ώστε να μετατρέψουν τη χώρα σε άτυπο προτεκτοράτο (κάτι σαν την Ελλάδα), τότε ήλθε η ώρα να συντριβούν από αυτήν. Φυσικά, η ISIS είναι απλά η αφορμή. Ο κύριος στόχος είναι πάντα η συντριβή του εθνικοαπελευθερωτικού κινήματος στη Συρία σήμερα και του Ιράν αύριο, είτε αυτό γίνει με κάποιο πραξικόπημα «από τα πάνω», ή «από τα κάτω» (τύπου «Μαϊντάν»), είτε γίνει με εξωτερική επέμβαση τύπου Λιβύης...

<http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/>

Link: http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/greek/grE/gre2014/2014_09_28.html